

Vágymágusok

4.

A HÁBORÚ TITKA

finep
selection

ON SAI

ON SAI

Vágymágusok

4.

A HÁBORÚ TITKA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. fejezet
Belharcok

LIDÉRC KIMONDTA A SEREG LEGSÖTÉTEBB TITKÁT OTT, a tábor közepén.

Azt, amit a háború kitörése óta mélyen őriznek, amit a király tűzzel-vassal véd, kínnal és szenvedéssel övez. A titkot, amiért Ras megölt volna tanoncként, és amiért Delon egyetlen részeg fecsegés miatt kivágatta hűséges embere nyelvét.

Úgy éreztem, mintha az ég a fejemre szakadt volna. A rémülettől megszólalni sem tudtam, még lélegezni is elfelejtettem. Csak álltam ott, mint egy villámsújtotta fa, aminek a teteje még föl sem fogta a csapást, de a gyökere már a rettegéstől izzik.

A katonák mélységes megrökönyödéssel meredtek Lidércre. A szívem a torkomban dobogott.

Vannak helyzetek, amikor az idő szinte megfagy. Az igazság pillanata is ilyen volt, olyan dermedtté vált a sereg, mintha többé nem

létezne mozgás, nem létezne szó, csak a gondolat súlya, ami letaglózott mindenkit.

Az utolsó tiszta emlékem az, hogy a tanácskozójurta előtt állunk. Az arcomon érzem a téli éjszaka hidegét és a tábortüzek apró meleg fuvallatait. A lángok narancsos fénye megvilágítja a megrökönyödött arcokat.

Majd kitört az embertelen káosz.

A feneketlen düh olyan erővel itatta át a férfiakat, hogy a mágiájuk égő oszlopként ragyogott fel. Véletlen varázslatok sorozata, perzselően forró lángnyelvek, fülrepszton hangos robbanások keltek életre. Rettegve rándultam össze az éles zajokra. A gyűlölködő kiabálás hullámokban terjedt hátra, a messzebbi tábortüzekhez, és a férfiak talpra pattantak, és felénk rohantak. Mint valami félelmetes fenevad, úgy zúgott és tombolt körülöttünk a tömeg. Önkéntelenül összehúztam magam.

Lidérc villogó szemmel fordult körbe, engem védett.

– Öljétek meg a gyógyítókat! – ordította szinte eszét veszten, undorodva Bruner, és rádobott egy tűzgolyót Frellelonra.

Ne!

Delon egy elegáns mozdulattal kivédte, majd visszarángatta Frellelont a sérült tanácskozójurtába, miközben Rétlaki Tiba és a többiek már kint próbálták csillapítani a tömeget.

– Elég! – parancsolta Erdon, basszus hangja túldübörögte a káoszt. – Abbahagyni! Ez parancs!

– Állj! Nyugodjon meg mindenki! – üvöltötte Udin is, de hiába.

A tömeg forrongott, az arcok eltorzultak.

– Átkozott gyógyítók!

– Halniuk kell!

– Kapjuk el őket!

Az éjszaka nappali világossággá vált, ahogy tucatnyi lánggolyó repült a tanácskozójurta felé. Felsikoltottam.

Ám egy kéz tapadt a számra. Lidérc hirtelen elragadt, elrángatott az égő jurta mellől.

– Várj, segítenünk kell! Bennégnék!

– Delon tud magára vigyázni – sziszegte, és vasmarokkal megragadott, maga után hurcolt, ellökdösve a dühöngő embereket.

Ahogy belevesztünk a tömegbe, rájöttem, mekkora szerencsém van, hogy nincs rajtam a gyógyítók zöld kaftánja. De utána elszorult a torkom. Zaher és Ian ezt viselte, így életveszélyben vannak!

Mindenhol őrzöngő hangok, lábak dobogása, parancsszavak ordítása. A szájamban megült a félelem fémese íze. Lidérccel szaladtunk, de elállták az utat.

– Ez is gyógyító! Öljétek meg!

Tábori kürt harsant dühödten, parancsolón. Ez megzavarta egy pillanatra a katonákat. Keresték az ellenséget, de a tűzokádók hallgattak, és az égen sem látszott léghajó. A kürt újra felharsant, sorakozóra hívott. Ám a férfiak nem engedelmeskedtek.

Lidércnek ez a kis figyelemelvonás elég volt. Ököllel orrba vágta a legközelebbi fickót, majd kétségbeesetten elcibált engem, úgy menekültünk. Valaki hátulról elkapott, feljajdultam, ahogy a karomat kicsavarta. A félelem elszorította a torkomat.

Hirtelen jéghideg hótömb szakadt ránk. A szélszörny ragadta fel a szurdok tetejéről a havat, és vágta a minket üldözők arcába. Majd lecsapott, és elsodorta az embereket mögöttem. Megláttam a vadmacskát is, amint a szemébe kap az egyik katonának, aki épp tűzgolyót akart felém hajítani. Melegség járt át a láttukra.

Kihasználtuk a pillanatnyi előnyt, és rohantunk a sziklafal barlanghálózata felé, az ígélt katonák közé.

Nagy nehezen sikerült eljutnunk odáig. Az íjászok és a gyalogság harcra kész sorfala ott állt Lepke parancsnok vezetésével. A bejáratot védték.

Lidérc parancsára minket átengedtek, de az őrjöngő mágusokat egy figyelmeztető sortűz várta. A nyílvevők surrogáltak, a nagy részük a máguskatonák elé csapódott be, de ketten, akik hangadók voltak, és elől rohantak, élesen feljajdultak a lábszárukat átütő veszszők miatt.

– Vissza! Mi a franc bajotok van? – ordított nekik Lepke.

– Dárdát szegezz! – kiabált egy gyalogsági parancsnok.

A többit már nem láttam, nyílt a tölgyfa ajtó, és Lidérc berángott az ígétlenek barlangrendszerébe. Fellélegeztem, a szívem heves dobogása kezdett csillapulni.

A sérültek fogadására szánt nagy előteremben voltunk, ami mint mindig, most is tele volt az aznapi harci sebesültekkel. A csonkoláshoz használt fertőtlenítőfolyadék orrfacsaró szaga még halványan ott érződött.

– A Tűzistenre! Rohadt szikla! – mordult fel Lidérc.

Egy pillanatra nem tudtam, mire gondol, aztán rájöttem, megérezte, hogy az élő hegy minden figyelmével felénk, mágusok felé fordul.

– Nem lesz baj – súgtam, és megfogtam a kezét.

Ám Lidérc úgy rántotta el, mintha megégett volna. Összefacsarodott a szívem.

– Lepke parancsnok! – intette oda a barlangban nem messze álló katonát. – Szépvölgyi bevallotta, hogy szipoly. A te foglyod, amíg vissza nem jövök.

Elakadt a hangom. A mondat megütött, és a viselkedése mint egy sziklaomlás, úgy telepedett a mellkasomra.

Félreértettem Lidércet? Nem áll mellettem, nem fogad el?

– Szipoly? – visszhangozta értetlenül Lepke. Aztán felfogta a szót, és az arca megfagyott.

– Az. Képes titeket is gyógyítani. Többet ér, mint a súlya aranyban. Úgy vigyázz rá, mint a szemed fényére, amíg vissza nem jövök!

– Igen, uram.

Lidérc sarkon fordult.

– Várj! Hova mész? – kérdeztem ijedten. A torkom elszorult.

– Megmentem a bátyámat! – vágta rá Lidérc, és rohant ki a zűrzavarba.

A barlang ajtaja becsukódott utána, tompítva a zajokat.

Ott álltam több tucat katona között. A kinti hangzavar rettegéssel töltött el, de idebent ez a hideg, néma csend is félelmetes volt. A katonák feszült tartással álltak, a kezek az övre szíjazott késtokkok felett lebegtek. A sebesültek is ugrásra készen figyeltek. A félhomályt a fáklyák éles fénye törte meg, de ahogy az egyik fiú kezében megláttam az égő fadarabot, már nem a meleg fény jutott eszembe róla, hanem a tűzhalál. A szipolyokat hajdan elégették, és nem mindig holtan.

Rettegve nyeltem.

– Vigyetek Zúzó Ökölhöz! – parancsoltam, de megcsuklott a hangom.

– Kuss, szipoly! – dörrent rám Lepke parancsnok. – Többé nincs szavad.

A tenyerem nyirkossá vált az idegességtől. Nem szerettem volna egy cellában végezni mélyen a föld alatt.

Az istenekre, mit tenne most Roan?

Játssz! Használd a ruhádat. Szinte hallottam az öcsém suttogását a fülemben. Eszembe jutott, hogy hímezett nemesi holmit viselek.

Mély levegőt vettem.

– Vigyázz a modorodra, katoná! Még mindig ősi nemes vagyok, aki csak egy nemes foglya lehet. Ráadásul egy szélszörny ura, és képzett mágus, aki halálra égethet.

Körülöttem összenéztek a férfiak, és még nagyobbra nőtt a feszültség.

Sok. Enyhítsd! Észérvek és elegancia.

– Különben is hova mennék itt, a végeken? Úgy festek, mint aki hintó nélkül hajlandó kimenni a hóba? – fintorogtam.

Ez láthatóan hatott. Úgy tűnt, eszükbe jut a kalandom a vizesvödörrel és a hétköznapi élettel.

Lepke dörmögött valamit az orra alatt, aztán intett, hogy menjek beljebb és jobbra, előtte haladva.

Halkan kiengedtem a levegőt, bár a hátam feszült maradt. Ó, te jó ég, bárcsak itt lenne az öcsém!

A katonák félreálltak a barlangrendszer folyosója mentén, helyet hagytak, nehogy hozzájuk érjek. Mind a törén tartotta a kezét.

Meglepetésemre nem a hátsó barlangokba mentünk, ahol a gyógyítók dolgoztak, hanem Lepke a barlang falába vájt szűk csigalépcsőre mutatott, és előrezavart.

Az emeleten egy tágas szoba várt. Megbeszélésre használhatták, mert állt ott egy részletes terepasztal, amin lenyűgöző módon nemcsak a hegyek, sziklák, de a nagyobb fák is valóságghűen kis faragványokkal ki voltak rakva. Egy másik asztalon pergamenek hevertek nem teljesen rendezett kupacban. A falakon cserzett bőrre rajzolt térképeket láttam.

A szoba üresen tátongott, de az erkélyre vezető ajtó tárva-nyitva állt. Lepke intésére kimentem.

Nem erkély volt, hanem a sziklafal előtt húzódnó, hatalmas faállványon álltunk. Nyolc férfi vitatkozott, hogy mit tegyen, attól féltek, hogy a megőrült mágusokkal nem boldogulnak.

Ahogy megláttak, félreléptek, és utat hagytak nekem a széken ülő, barna bundába csomagolt, hatalmas férfihoz. Ám csak egy pillantást vettem a hamuszürke arcú, nagyon betegnek tűnő Zúzó Ökölre, a gyalogság vezérére, és a mellette álló Huronra, az íjászok vezére. A tekintetem a völgyre tapadt, képtelen voltam levenni a szemem az iszonyatról, amit ott láttam.

– A Földanya segítsen... – suttogtam. A hangom elveszett a lentről jövő ordítások között.

Az éjszaka szinte nappallá vált az egymással harcoló mágusok miatt. Tűzgolyók lobbantak, repültek mindenfelé, majd hirtelen, természetellenes gyorsasággal kihunytak, vagy váratlanul irányt változtattak. Emberek haja, ruhája gyúlt lángra, de égtek a sátrak is, sötét, fekete füstöt árasztva.

Torokszorító rémülettel figyeltem, ahogy a kis csoportok átrendeződnek. Nem két nagy front harcolt egymással, hanem sok kis csapat. Oldalra kaptam a fejem, amikor hujjogó örömhangokat hozott a szél. A Gyógyiliget fellángolt, égtek a jurták és az azt övező fák, de a katonák dühükben még mindig tűzgolyókat szórtak rá.

Lepke mögöttem feszes hangon jelentett, elmondta, Kartal mit parancsolt.

– Te okoztad mindezt? Miattad örültek meg, szipoly? – ordított rám az egyik férfi. Ijedten megfordultam, majdnem leestem a korlát nélküli faállványról.

– Nyughass! – dörmögte Zúzó Ököl. – Ez csak egy gyerek. Hogy hívnak, te lány, mi a rendes neved?

– Szépvölgyi Rianna.

– Vérték a karod. Szükséged van felcserre?

Meglepődtem, teljesen elfelejtettem, hogy Bruner megvágott. Nemet intettem, nem éreztem fájdalmat, a seb már gyógyult.

– Jól van. Most mondd el, mi történt!

Zavartan próbáltam összeszedni a gondolataim, azt sem tudtam, hol kezdjem. De végül nem is kellett megszólalnom. Az emelvényre ugyanis fellendült egy feketébe öltözött, halkán mozgó alak.

– Árnyék, na végre! Jelentést! Mi ez a káosz?

A felderítő szűkszavú fickó volt. Két mondatban elintézte, hogy a gyógyítók székszél gyógyítanak.

Huron és Ököl egymásra nézett, és elkezdtek csúnyán szitkozódni, míg körülöttük felröhögtek a tiszték.

– Ez ilyen vicces? – vetette oda ingerülten Huron az embereinek.

– Szerintetek az ellenség mit csinál most? Próbálnak rájönni, mik ezek a fényvillanások. És ha felfogják, hogy ezek az ostobák egymást verik, és nincs mágikus védelmünk, megindulnak, és hajnalra írma-gunk sem marad!

– Erdon herceg parancsa, hogy Huron uram vegye át a gyalogság parancsnokságát is. Teljes hadi készültség ijászoknak a sziklafalon, a gyalogságnak meg kívül a kapu előtt – közölte Árnyék.

– Kint?! Ez egy mézárszék lesz! Nem tudjuk... – kezdte az egyik férfi.

– Csendet! – csattant Huron. – Más parancs?

– Igen. Ha meghalsz, uram, Zúzó Ökölé mindkét parancsnokság. Addigra gyógyítsa meg a szipoly. Bármí áron tartani kell a falat. Mennem kell, meg kell találnom a gyógyítósegédeket, ha még élnek.

Összeszorult a szívem. Zaher és Ian! Mi lehet velük? Frellelon félelmetes előrelátással kiküldte őket. De vajon sikerült elbújniuk?

– Gyógyfüvet mértek, talán ott lesznek a szárítóbarlangnál.

Árnyék bólintott, és már leugrott volna, de Huron utánaszólt.

– Várj, az unokaöcsémről tudsz valamit?

– Nem, Delon és Frellelon eltűnt. Talán bennégték a tanácskozójurtában, nem tudjuk. Túl nagy a káosz a holttestek ellenőrzéséhez.

Árnyék ahogy jött, olyan gyorsan és halkán semmivé vált, leugrott a mélybe.

Huron egy pillanatra sápadtan meredt utána, majd megacélozta a hangját:

– Hallottátok a parancsot! Csapatokat felkészíteni, mindenki a helyére!

Egy pillanatra Zúzó Ököl vállára tette a kezét. Szó nélkül zajlott a két kemény parancsnok baráti búcsúja, majd az íjászok vezetője elviharzott, nyomában a többi katonával.

Lepke parancsnok és Zúzó Ököl maradt csak, és némán nézték a mágusok őrjöngését.

Én is a harcolókat bámultam, a szívem keservesen összeszorult.

Mi a csodát gondoltam?! Ez az én hibám. Az én átkozott ostobaságom okozta mindezt! Hányszor figyelmeztetett Delon, hányszor aggódott Frellelon? És most... talán nem is élnek a mesterek. Talán Zaherék is halottak, és hány és hány máguskatona sérül meg épp most a szemem előtt?

Kicsordult a könnyem.

– Uram, be kéne menni! Az állvány bármikor meggyulladhat. Túl beteg vagy ahhoz is, hogy itt kint a hidegben ülj – kezdte aggódva Lepke parancsnok.

– Nem – felelte tömören Ököl, majd fáradtan rám nézett. – Ne sírj, ne pocskold erre az erőt! Ma éjjel mellettem maradsz. Ha az

istenek úgy akarják, megérjük a hajnalt. Kezdj el gyógyítani, hogy mihamarabb kimehessek a harcba!

Odaléptem mellé, és a suba alá csúsztattam a tenyeremet, míg Lepke parancsnok megfeszülve leste, mit teszek.

A bal kezemmel elmázoltam a könnyeket, majd lehunytam a szemem, és befelé figyeltem.

Próbáltam kizárni a tömeg őrjöngő zaját, az égő jurták füstszagát és a gondolatot, hogy Ököl, ez a kemény parancsnok a maga hadi tapasztalatával nem merete biztosra mondani, hogy megérjük a reggelt.

A gyógyítás keserves munka volt. Arra törekedtem, hogy minél gyorsabban, minél nagyobb erőt átnyomjak a testébe, és lehetőleg fókuszáltan, hogy más zúzódásai, sebei ne gyógyuljanak, csak az inak és idegek hálózata a karjában.

A szemünk előtt bontakozott ki a belharc, és változó sikerrel zajlott. Erdon véres, dühös alakját többször felismertem, majd újra elvesztettem a zavargásban és az egyre nagyobb füstben. Úgy tűnt, a hercegekhez hűséges erőknek sikerült végre tömörülni, már egységes frontot alkottak, és a tömeg két pártra szakadt. A tűzgolyók helyett ökölharccá fajult a lázadás, a máguskatonák kegyetlenül verték egymást.

Hirtelen fülsértő, mély döndülés hallatszott, majd még kettő, mintha egy embertelen nagy óntálat kongatna valaki.

– A rohadt életbe! – tört ki az eddig hallgató Lepke parancsnok.

– Mi volt ez?

– A gyalogság vészjelzése. Az ellenség átjutott a mezőn, és a fal előtt van – hadarta Lepke.

Zúzó Ököl tántorogva felállt.

– Segítsetek ki a falra!

Lepke tiltakozott, de Ököl hajthatatlan volt. Én nem szólaltam meg, tudtam, ha menni akar, hát az istenek sem állítják meg. Oda-parancsolt két markos legényt, és rajtuk támaszkodva felvonszolta magát a belső lépcsőn a sziklafal felszínére. Közben fogtam a kezét, hogy legalább a fájdalmat csillapítsam.

Amikor kiléptünk, megcsapott a jeges szél, de a katonák egy fehér bundát terítettek Ökölre, egyet pedig rám. A friss levegő és a fal előtt hallatszó csatazaj, a hangos durranások hangja mintha a parancsnok utolsó erőtartalékát csalta volna elő. Gyors léptekkel elindult a sziklafal szélére, és lenézett a küzdőkre.

A két hatalmas sziklafal között húzódott az egylépésnyi vastag, négy ember magas sűrű fémfal, amit már ezerféle réz- és más fémes toldással, foltozással láttak el. A hossza ötven öl lehetett, rajta íjászok álltak, belül pedig újabb gyalogos osztag várt készenlétben. Oldalról jól ráláttunk a falon kívüli és belüli részre is.

Elszorult a torkom, ahogy első alkalommal megláttam közelről az ellenséget. A földön a várfalról ledobált, beolajozott fáklyák hevertek, amit a védők azért vetettek a mélybe, hogy lássanak.

Az éjszaka leple alatt, a belső zavargásokat kihasználva a hójárók eljutottak egészen a hatalmas fal alá. Egy részük megcsáklázta, ezek ádázan küzdő, dühödt nők voltak, akik nem törődtek azzal, hogy az íjászok tucatjával ritkítják őket, hanem kitartóan kúsztak felfelé. Hátukon különös kis zsák volt.

Az ellenség elképesztő fegyelmet és szervezettséget mutatott.

Lent a mi gyalogságunkat karddal és lándzsával tartóztatta fel az első sor. Ezek az izmos, erős fiatal férfiak kegyetlenül aprították, akit láttak. Mögöttük pedig, viszonylagos biztonságban, három

sorban idősebb nők és férfiak karnyi hosszú tűzokádó csövekkel álltak. Az első sor térdelt, a második állt, a harmadik a háttérben valamit tömködött a hosszú botba.

– Kürtös! – ordította Zúzó Ököl. Egy fiú odarohant hozzá. A parancsnok kitépte a kezéből a harci kürtöt. Közben Lepke egy széles, nehéz fémpajzsot helyezett Ököl elé, hogy mellig védje.

Idegen ordítás hangzott. Egy parancsszó mindössze.

Azonnal felrikított Ököl kezében a kürt.

A kis tűzokádók fülsértő dörrenéssel elsültek. Olyan volt, mint az istenek mennydörgése. Rettegve rezzentem össze. A szívem akkorát dobbant, mintha ki akarna szakadni. Még soha nem hallottam ilyen közletről mindezt.

Aztán meghallottam a fájdalmas sikolyokat, az íjászokból páran lezuhantak a falról, a gyalogság közül sokan vérben fetrengtek a földön. Iszonyú mézárslást hajtott végre mindössze egyetlen nyomorult sortűz is.

Az idegen parancs újra felcsattant, de rögtön Ököl kurta, éles kürtszava is.

Most már észrevettem, mire ad parancsot. Az íjászok hasra vágták magukat, bekuporodtak a derékig érő fémpajzs mögé a lövés elől. Ököl utána más kürtszót is alkalmazott, homályosan rémlett, hogy csapatokat csoportosít vele.

Azt is láttam, hogy a hójárók csak egy lövést tudnak leadni, majd letérdelnek tölteni. De nagyon gyorsak voltak. Ökölnek igaza volt, ha ez így folytatódik, nem bírjuk ki hajnalig.

Aztán az egyik nő feljutott a fal tetejére, de nem lejutni próbált, hogy belül harcoljon, hanem lekapta a hátáról a zsákot, kivett egy emberfej nagyságú csomagot, amiből madzag lógott ki, és a legnagyobb megdöbbenésemre kova nélkül tüzet csiholt. Villámgyorsan

meggyújtotta a kanócot, és ledobta a falon belül készültségben álló emberekre.

Az arcán elsöprő diadal látszott, noha az egyik íjász egy tört dobott a torkába.

A nevetése mintha gyomron ütött volna. Nem tudtam, mit művelt, de ösztönből reagáltam. Elengedtem Zúzó Ököl kezét, és a mágiámmal megmozgattam a levegőt a zsák alatt. Felrepült a magasba.

Irgalmatlan dördülés hallatszott, ahogy az égen vakító fénnel felrobbant. A lökeshullám miatt egy-két lépést hátratántorodtam, a fülem csengett, a szemem káprázott. Mellettem Zúzó Ököl elesett.

Néma, döbbszent csend támadt, mindenki megdermedt egy pillanatra.

Ha ez a zsák odalent az emberekre zuhant volna...

– Hogy emésztene el a föld, ti nyomorultak! – üvöltöttem magamból kikelve, a hangom megtörte a döbbszent csendet. Odarohantam a fal széléhez. – Krash!

Egy iszonyatos erejű szélökéssel lesodortam a felmászó nők egy részét. De a fal túl hosszú volt, hogy mindet elérjem.

Dühösen beljebb rohantam, a megdöbbszent íjászok közé, és mágiával lesodortam még egy csapat merénylőt.

A következő pillanatban a földre rántott valaki, és betakart a testével. Ekkor hallottam meg a sortűz hangját. Mellettünk hangosan döndült a fém támfal, iszonyatos pergőtűzet kapott. A rajtam heverő fiatal íjász kétszer is fájón összerándult, ahogy a védőfal rozzant részét áttörte a golyó. Kék kendője az arcomba lógott, ahogy még jobban összekuporodott rajtam, védve engem.

– Észnél vagy, gyógyító?! Mit keresel a falon?! – nyögte. – Ha meghalsz, pótolhatatlan vagy!

A sortűz egy pillanatra megszűnt, mire egy másik íjász felragadott a földről, hogy kicibáljon Zúzó Ökölhöz, de tudtam, akkor veszünk.

– Vissza, közrendű! – csattantam. A rangomra azonnal elengedett. Kitéptem a távcsőt a kezéből.

Lenéztem az ellenségre. Megláttam a támadás vezetőjét a lövészek sorfala mögött. Egy fiatal, szőke férfi volt, a fején egy kis háromszög alakú barna sapkával. Mellette hatalmas, gurulós fémfal, ami mögé beléphetett, amikor az íjások lőttek.

Ő is rám meredt. Az arcán gyűlölet villant, és láttam, hogy a száját nyitja, hogy kiadja a következő tűzparancsot.

Olyan mérhetetlen dühöt éreztem, hogy gondolkozás nélkül letettem a támfalra a távcsövet, és két kézzel meglöktem a levegőt kettőnk között. Az én mágikus erőmhöz csatlakozott a szélszörnyem is, így a hatás átment a nem mágikus területre is, ahol maga a parancsnok állt.

Mint valami papírfigurák, úgy repült széjjel az ellenség három sor lövésze, karok, lábak törtek, emberek jajgattak. A szőke parancsnok hiába volt elég messze, hanyatt vágódott, és mikor újra belenéztem a távcsőbe, láttam, rettegve bámult fel rám. A dühöm közepette elégedettség villant.

A szélszörny tombolva fújt az ellenség sorai között. Nem észlelte az embereket, de lökött, mozgatott mindent, legyen az hó, kövek, tűzbotok vagy élőlények.

Gúnyosan elfintorodtam.

Aztán valaki megragadta a nyakam.

– Van egy haditerv, kölyök! Ne verd szét a hófelhőket! – ordított az arcomba Huron, és elvette a távcsövet.

Felnéztem, és akkor vettem észre a természetellenesen gyors felhőképződést, ami a sötét égből próbált leereszkedni a táborra. Közben a kézitusák tovább folytatódtak a fal aljában és a falon.

Egy idióta vagyok. A közbeavatkozásom csak összezavart egy tervet.

– Szél, huss! Menj el!

A szélszörny engedelmeskedett, és abbahagyta a tombolást, el-süvített messzire.

A hófelhők egyre lejjebb ereszkedtek. A vízmágia nem volt az erősségem, így inkább a felhők mozgását segítettem, miközben a másik mágus, bárhol is legyen, jobban tudott figyelni a kristályo-sításra.

Hatalmas pelyhekben hullani kezdett hó. Majd pillanatok alatt annyira megsűrűsödött, hogy karnyújtásnyira sem lehetett látni. Az éjszaka és a hóesés együtt megtette, amit kellett.

Már épp fellélegeztem, amikor egy iszonyatos durranás hallatszott, és alattunk megrázkódott a fal. Kizuhantam volna a mélybe, ha Huron nem kap el, és ránt vissza. Talán egy hójáró lehetett, egy öngyilkos merénylő, aki a bombát a testén robbantotta, hogy minket is megöljön.

A fal recsegett-ropogott, be akart omlani.

– Fuss! – kiáltott Huron.

A rettegés úzött, a szívem a torkomban dobogott, ahogy kifelé rohantunk a sziklafal biztonságába. A lábam alatt úgy tört a fém, mintha csak jég lenne, a szilánkokon csúszkált a csizmám.

Végül sikerült kijutni.

A sziklafal szélén Lepke parancsnok ragadta meg a karom.

– Normális vagy?! Ha bajod esik, Kartal kibelez!

– Szép munka volt, gyerek – közölte Zúzó Ököl. Elismerően bó-lintott felém.

– Ne bátorítsd! – csattant fel Huron. – Mindketten lekotród-tok a biztonságba! Ököl, ne akard, hogy leüssenek! Tudod, hogy

megteszem! Te meg, gyógyító, a Tűzistenre mondom, ha még egyszer feljössz a falra, úgy beváglok egy fogdába, hogy megöszülsz, mire kikerülsz! Lepke, vidd le őket, és tartsd lent!

– Jól van – morgott Zúzó Ököl, és engedelmesen elindult lefelé. Gyanús volt ez a nagy engedelmesség.

Hamar kiderült az oka. Zúzó Ököl szívósan leküzdötte magát a lépcsőn. De nem állt meg ám a belső szobáknál, hogy pihenjen, hanem lement a földszintig.

Odalent hatalmas nyüzsgés fogadott minket. A szolgák befelé hordták a jajgató sebesülteket, véres testek heverték mindenhol, a felcserek már gőzerővel dolgoztak, próbáltak életeket menteni.

Ököl nem állt meg itt sem, hanem Lepke tiltakozása ellenére felragadta a falnak támasztott hatalmas buzogányt, aminek a súlya majdnem elhúzta ilyen gyenge állapotában, és kilépett a sziklabarlang oltalmazó vaskos faajtaján.

Utánasiettem, és azonnal a csata szélébe keveredtem.

Az örülten kavargó hóesésben nehezen lehetett kivenni, mekkora a kár, de a fal legszéle a sziklafal mellett beomlott, és ott megpróbáltak betörni a hójárók.

Az egyik férfi Ökölnek támadt, de ő egy ütéssel leterítette a buzogánnyal. A vér a sűrke hóra fröccsent, ahogy a férfi feje kettérepedt. A gyomrom megfordult.

– Tudok segíteni. Széllel kisodorhatom őket!

– És a törmeléket is! Ezzel csak nagyobbra tágítanád a lyukat!

Ökölnek igaza volt.

– Be tudod forrasztani a falat? – kérdezte türelmetlenül.

– Nem. – Kétségbeesetten megráztam a fejem. Ez a tűzmágia legfelső szintje volt, és én még az alapszinttel is csak közepesen boldogultam.

Közben fellángolt a csata körülöttünk, ahogy újabb hójárók jutottak be.

– Vidd be a barlangba! – parancsolta Ököl Lepkének. – Segítsen a felcsereknek. Ha veszünk, és betörnek hozzátok, tudod, mit kell tenned!

– Igen, uram!

Lepke maga után rángatott, és most lett elegendő abból, hogy mindenki cibál ide-oda. Gyűlölöm ezt a háborút, gyűlölöm, hogy egymást öljük, gyűlölöm a fájdalmat, a vért, a kínszenvedést!

Nem volt idő ezen gondolkodni.

Odabent a barlangrendszerben a felcserek azonnal befogtak dolgozni. Tizenkét felcser volt, és közülük a legjobban az öreg, őszes Gron mestert ismertem, aki korábban szappanfőzéskor citromfüvet adott.

A felcsereknek nem volt vezetőjük, mind egyenrangú mesterként dolgoztak. Gront időseknek és kissé bolondnak tartották, ezért elsőre összevitatkoztak az ötletén, hogy ne teljesen gyógyítsak, hanem csak életmentésig tegyem.

Ám én nem vártam meg a vita végét, hanem türelmetlenül ledobtam a fehér bundát magamról, és a saját köpenyemet is, és feltűrt ujjal elkezdtem a gyógyítást. A háború harci dühöt és egyfajta őrült izgalmat, élet és halál diadalát és rettegését adta. De itt teljesen más volt. Kint a csatában az emberi élet kioltásáért harcoltunk, míg idebent a kórházban az élet megmentéséért küzdöttünk szenvedélyesen. És ez volt a keményebb harc. Ölni könnyű, gyógyítani az igazán nehéz.

Odakint düh lobogott bennem, idebent aggodalom, ahogy odaléptem az újabb és újabb beteg mellé. A lőtt sebek gyógyításának szokásos útja a fájdalomcsillapító főzettel kezdődött, majd ha az hatott – de sokan belehaltak, mielőtt hatott volna –, akkor éles késsel és

csipesszel elkezdtek kiszedni a golyókat. A főzet csak részben nyomta el a fájdalmat, a beteg érezte, mi történik.

Ám nekem nem kellett főzet, csak a katonák fejére tettem a kezem, elnyomtam a kint, mágiával kihívtam a golyót, majd helyreállítottam, ha megsérült egy ideg. A fertőtlenítést és sebkötözést már elvégezték a felcserek. Reméltem, hogy később megadhatom a teljes gyógyulást, de most villámgyorsan dolgoztam. Lidérc levendulás kedveskedésétől hatalmassá vált este a mágikus erőm, ám ez cseppről csepre fogyott.

Az éjszaka küzdelemmel telt, hiába voltam szipoly, a Földanya kegyeltje, a gyógyítással megáldott lény, a sebekkel akkor is meg kellett harcolni. A halál nem egy félénk kutyakölyök, akit el lehet hessegetni, hanem a szemem sarkában megmoccanó félelmetes árny, egy véres fogú szörnyeteg, ami bekúszik, és lecsap, ha tud. Eszembe jutottak az álmaim, a Földanya csarnoka, ami a szélein repedezik, és a kietlen pusztulás kering körülötte. Az élet maga is ilyen törekeny volt, szétporladt, ha nem vigyáztam.

Az éjszaka telt, a jajgató sebesültek hangja elvegyült a felcserek parancsaival. A szolgák rendületlenül főzték a gyógyfőzeteket, és a telt, öblös gyógynövényes gőz átítatott mindent, kellemetlenül a torkom hátuljára tapadt. Hogy a barlangrendszer ne legyen fullasztó, odafront nyitva tartották az ablakokat, ajtókat, így amikor kinyílt a vasos ajtó odalent, mindig jéghideg huzat támadt, kellemetlenül az oldalamba vágva.

A kimerültség szinte bekebelezett, és a gyógyítás küzdelméből csak a kintről jövő hírek zökkentettek ki. A szolgák folyamatosan jelentettek Lepke parancsnoknak.

A mágusok még mindig őrzöngtek, egymást verték távolabb a völgy mélyén. Míg itt, a falnál háromszor szorították vissza az elleneséget, de a lyukon újra és újra betörtek, miközben a hó rendületlenül

szakadt, akadályozva az íjászokat, de a tűzokádókat is. Minden a közelharcra épült. Zseniális volt az a mágus, aki a havazást képes volt megidézni, és utána véghez vinni a lehetetlent, és ilyen sokáig fenntartani. Ez a vízmágia legfelsőbb foka lehetett.

Néha egy-egy robbanás hallatszott, amikor valamelyik hójárónak sikerült a fekete port meggyújtania. Ilyenkor cafatos hússal, roncsolt testtel hoztak embereket, és én sírtam, miközben gyógyítottam őket. Ember emberrel hogyan tehet ilyen borzalmat?

– Hajnalodik – jelentette az egyik szolga Lepkének.

Körülöttem felnéztek a felcserek. A sebesültek elhallgattak, Lepke elkomorodott.

– Ez baj? – kérdeztem.

– Igen. Melegebb lesz, és akkor már tudják használni a nagy tűzokádókat. Valószínűleg az éj leple alatt már közel hozták mindet. Le fogják dönteni a falat.

Megtöröltem egy rongyba a véres kezem. Azonnal meg is szédültem. Eddig észre sem vettem, milyen mértékben kimerítettem az erőmet.

– Hol van Erdon herceg? Szólni kell neki!

– Súlyosan megsérült – szólalt meg Fiú. Csak most láttam, hogy ott áll nem messze. – Zaher gyógyító kezeli a gyógynövényes barlangban. Azért küldött ide.

Zaher él! Az öröm felvillant bennem.

Majd ki is hunyt. Miért nem Delon van a hadparancsnok mellett? Ettől elszorult a torkom. Mi lett a zseniális cselszövővel? És Frellelonnal?

És ha Erdon cselekvésképtelen...

– Ó, te jó ég! Lidérc! Segítenem kell neki! – Ledobtam a rongyot, és kifelé indultam, majdnem megbotolva a saját lábamban.

– Nem, semmiképp! – közölte Lepke, és élém lépett harcra készen. Ám ebben a pillanatban hatalmas döndülés hallatszott, majd még egy, és az ütemes dobszó elvágott minden vitát.

Az emberek körülöttem felujjongtak a Napdoboló hangjára. Az igétlenek is érezhették az erőt, de mi, mágusok, Lepke és én szinte felragyogtunk.

A dob mozgásban lehetett, a hangja gyorsan közeledett.

Küzdj, küzdj, lüktetett örült erővel. A mély rezgés mindent átítatott, mintha a testem minden szerve felelt volna rá, égett a véremben a csatavágy, a küzdőszellem, a tenni akarás.

Lepke rohant, feltépte a nehéz ajtót, és kintről behallatszott a diadalüvöltés.

Odasiettem én is, és láttam, ahogy az eddig keservesen küzdő gyalogság örömittasan felrikolt. Majd észrevettem a lóháton vágató Lidércet.

Olyan volt, mint valami démon, kormosan, véresen és szerteszét meredő fekete hajjal. A Napdobolót maga előtt tartotta, és mögötte eszeveszett arccal rohant az egész mágussereg, egy tengernyi ember.

– Támadás! – ordította Lidérc.

– Ó, te anyaszomorító! Fogadok, hogy nincs haditerved! – ordítottam rá.

Oldalra kapta a fejét, és rám nevetett.

Majd gúnyosan intett, a mágiája elrepített vissza a barlang biztonságába, és az ajtót is bevágta mögöttem.

Nagy ívben landoltam, pár bekötözött katonára estem.

– Utállak! – nyögtem. Majd halálosan kimerülten felsóhajtottam.
– Udvariatlan dolog, ha most elájulok?

– Mi? – kérdezte az egyik katona.

De a választ már nem hallottam. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, hogy Lidérc él, majd beborított a sötétség.

Hirtelen ébredtem, és óriási szívdobogással.

Álmomban a Földanya csarnokában jártam, aminek a széle lépésről lépésre szétfoslott, és a semmibe hullott le a világ peremén. Csak a zajokra emlékeztem, ahogy a fátyol hasad, a vízköpők nyüszítve sírnak, miközben az elégetett, apró szipoly babák porai szomorúan neszeznek, de hangjukat már senki sem érti.

Ahogy kinyitottam a szemem, iszonyatot éreztem, de aztán rájöttem, hogy a földön heverek, és valaki rám terítette a köpenyemet. Nem a korábbi asztal mellett voltam, ahol gyógyítottam, hanem jóval messzebb, majdnem az emeleti feljáró előtti falnál feküdtem.

Megfordult a gyomrom, ahogy megcsapott a vér és az égett bőr szaga, amit nem tudott elnyomni a gyógynövények illata. A közelben betegek nyögését hallottam, nem messze valami szörnyű csontfűrészelés hangja hallatszott. Azt hiszem, ez ébreszthetett fel.

Olyan száraz volt a szám, mintha hamut nyaltam volna, a nyelvem feltapadt a szájpaddlásomra. A karom, a lábam ónsúlyúnak érződött. Annyira kimerült voltam, hogy legszívesebben visszaaludtam volna. Mégis nagy nehezen felültem, és körbenéztem.

A harcnak vége lehetett, az emberekből kimerült fájdalom áradt, és már nem őrizték a barlangba vezető ajtót, kintről sem hallatszódott csatazaj. Megkönnyebbülten sóhajtottam. Bizonyára győztünk, mert most halottak lennénk, ha nem.

Vajon hol lehet Lidérc? Miért nincs itt? Aggódva néztem a sebesülteket.

A mozgásomra odakapták a fejüket a közelben a földön ülő, kötözésre váró katonák. Többen hátrahőköltek, és fenyegetően kést rántottak. Az egyik felkiáltott:

– Felkelt a szörny!

– Anyád a szörny! Meg apád is, ha nem tanított meg, hogy ájult hölgyeket felszedj a padlóról – morogtam. Nagy nehezen feltápászkodtam. Ez a nyomorult padló annyira hideg és kemény volt, hogy minden csontom fájt, és éreztem, hogy felfáztam. – Hol van Lepke parancsnok?

Az emberek a földre mutattak. Nem messze tőlem, a falnál katonás sorrendbe rakva hat igétlen férfi hevert, mellettük hetedikként a parancsnok.

– Mi történt velük?

A férfiak összenéztek, majd rám, és ez semmi jót nem ígért. Ám ekkor oldalról sietős léptekkel felbukkant Gron felcser. A mellkasán a hentesek kötényét viselte egy hatalmas vérfolttal. Vöröslő kezét egy ronggyal törölgette.

– Először nem tudtuk, mi történik. A fiúk megfogtak, hogy fel-emeljenek a földről, de még ötig se számoltak, és egyenként ájultak el. Lepke tovább bírta, egészen idáig elhozott. Ő máguskatona, és érezte, hogy szívod az erejét. Utána már nem mertünk hozzád nyúlni.

Ó! Ez kínos. Egy kicsit elszégyelltem magam a korábbi szavaimért.

– Élnek? – kérdeztem aggódva, és megnéztem a testeket. Megkönnyebbültem, ahogy láttam lélegezni őket.

– Igen. Megvizsgáltam őket, csak ájultak.

– Mi lett a csatával? Kartal herceg él?

– Igen. Rendkívüli volt, ahogy visszaverte a támadást!

Az arcok felderültek, és több meglett katona úgy festett, mint valami bakfislány, ahogy csillogó szemmel az ifjú herceg dicséretét zengte. Egyszerre beszéltek, így csak annyit tudtam kivenni, hogy Lidérc hajmeresztő volt, és olyan, mint valami megveszekedett démon. A dob az ő elméjét követte, az ő érzéseit lüktette, így az egész mágussereg egy megvadult, fékezhetetlen csorda lett. Az ellenség hanyatt-homlok menekült, még a halottaikat is hátrahagyták.

– Kartal jól van?

Megnyugtattak, hogy igen. De az aggodalmam nem szűnt meg. Lidérc soha nem hagyott volna őrség nélkül, ráadásul a földön heverve. Valami történik a táborban.

Egy szörnyű sikoltást hallottam oldalról, majd felcserek kiabálását, hogy fogjanak le valakit.

– Segítesz, gyógyító? Van egy láb, amivel nem boldogulunk – mondta Gron.

Még mindig kimerült voltam, éreztem, hogy túl korán ébredtem, de ennek ellenére bólintottam, és vele tartottam. Ilyen kín nem várhat. Menet közben megláttam egy félig tele vizeskancsót, és magamhoz ragadtam. Mire odaértünk a pokróccal elválasztott kis barlangbemélyedéshez, addigra meg is ittam.

Miután elhúzták a pokrócot, megláttam, mi zajlik. Az asztalra szíjazott beteg szerencsére újra elájult. A lábát térd alatt levágták, a csontfűrész letette egy kimerült, fiatal felcser. A csonk körül rengeteg apró csontszilánk és hatalmas vértócsa, amit gézekkel próbáltak felitatni, de láthatóan nem ment.

– A Földanyára! – Odasiettem, és egy mozdulattal elállítottam a vérzést.

Majd megláttam egy vizestálat, és a benne lévő vizet mágiával odahívtam, és mosni kezdtem a sebet, kiszedve a szilánkokat. Utána

pedig rutinosan elkezdtem sterilizálni és kauterizálni a csonk vöröslő végét, majd elindítottam a gyógyulást.

Miközben csináltam, ráébredtem, hogy meg sem fordult a gyomrom a sok vérre, és maga a csonk sem rémisztett el. Tényleg hozzá lehet szokni a borzalmakhoz. Nem tudtam eldönteni, hogy ez jó-e, és a szakmai rutin kialakulása, vagy inkább rossz, és kezdi beszippantani a lelkemet ez a könnyörtelen világ.

Amikor végeztem, a végtag olyan volt, mintha kéthetes gyógyulás után lenne.

Gron közben már levette a hentesköpenyt, és megtisztította a kezét.

– Áldottak legyenek az istenek, hogy közénk vezéreltek!

– Az isteneknek ehhez nem sok köze van – morogtam fáradtan.

– Ha nem lennének a szipolyok egy rohadt szigeten, hanem több százan itt gyógyítanának, akkor nem lenne mészárszék. Sőt, talán évekkel ezelőtt győztünk volna!

Gron arcára ráfagyott a mosoly. A hátam mögé pillantott.

Megfordultam, és láttam, hogy hat fiatal felcser nézte a gyógyítást.

– Ezek veszélyes nézetek – mondta az egyikük feszengve.

– Még jó, hogy csak egyszer tudnak kivégezni.

Egyszerűen belefáradtam abba, hogy tartsam a számat. Szipoly vagyok, már úgylis halál vár rám, miért kellene még óvatoskodnom?

– Meg kéne néznie Zúzó Ököl karját. Csatába ment, mielőtt rendesen meggyógyíthattam volna. Merre találok?

– Most lett kész az új parancsnoki jurta, a dupla szikla mellett állították fel. Ott vannak a vezetők.

Emlékeztem a dupla sziklára, a mellig érő kövek nagyjából félúton heverték a Gyógyliget felé.

A felcserekre néztem, várva, hogy őrizetbe vesznek-e, ám ők várakozva visszabámultak rám. Egy pillanatba beletelt, míg rájöttem, hogy gyógyítóként föl se merül bennük, hogy a hatókörükön kívül intézkedjenek.

A katonai szervezet hátránya. Használd ki, mielőtt észbe kap valaki! Szinte hallottam az öcsém kaján suttozását.

Roanban mindig volt valami nyugtalanító. Lusta macskaként imádta megfigyelni az embereket, megtalálni a gyenge pontjaikat, és suttozva kigúnyolni.

A katonák nem gondolkoznak, hanem engedelmeskednek.

Igaza volt. Ha valaki fogdába tesz, és bűnözőként bánik velem, akkor mostantól ez lesz a sorsom. De ha ősi nemesként lépek fel, egy alacsonyabb rangú talán nem mer megkérdőjelezni.

Talán.

– Megnézem a vezérkari sebeket, és visszajövök segíteni – mondtam elegánsan, és sietős léptekkel távoztam.

A barlangon áthaladva láttam, ahogy a katonák összenéztek, és egy-egy csoportvezető már indulna, hogy elkapjon. De ekkor észrevettem a kék kendős férfit, aki megmentett a falon. Huszonéves, magas, csúnyácska arcú íjász volt. A lábán és a karján átvértzett a kötés.

– Hé, te! Hogy hívnak?

– Nyurga, uram... izé... asszonyom?

– A megszólításom gyógyító. Szükségem van egy őrrre, amíg Lepke parancsnok alszik. Add a kezed, meggyógyítalak!

Annnyira ellentmondást nem tűrően beszéltem, hogy a férfi ösztönösen engedelmeskedett. Lehunytam a szemem, nem mintha kellett volna, de ezzel kizártam az odaérő ígétlen csoportvezetőt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Türelmetlenül átnyomtam Nyurga testébe az erőmet, mire ő felnyögött, és éreztem, ahogy a tenyere megizzad. A golyókat már kiszedték, és a sebet is kimosták, fertőtlenítették, így csak a szöveteket kellett begyógyítani. Éreztem, ahogy előttem ott toporog a csoportvezető, de ugye a gyógyítás szent dolog volt, és nem merte félbeszakítani.

Hamar végeztem. Nyurga füle vérvörös volt, amikor elengedtem a kezét, és a férfi szégyenlősen a földet nézte.

– Hova mész? – kérdezte egy marcona csoportvezető, amikor kinyitottam a szemem.

Csak egy lekezelő pillantást vetettem rá.

– Kelj fel, Nyurga, mostantól az öröm vagy! A dolgod az, hogy megvédj grófkisasszonyként egy rakás modortalan férfitől.

– Őrizetben vagy, nem mehetsz sehova – kötötte az ebet a karóhoz a csoportvezető.

– Kapd elő a jó modorod, katona! – csattantam fel. – A megszólításom gyógyító vagy Szépvölgyi grófkisasszony. Lepke parancsnok dolga a személyem védelme volt. Amíg nem elérhető, a feladatot átveszi Nyurga, aki hősiezen, a testével védett a csatában, amikor megakadályoztam pár robbantást, megmentve a magadfajta modortalan közrendűeket. Most el az útból! Talán még meg tudom menteni Zúzó Ököl parancsnok karját.

A férfi bizonytalanul rám meredt.

A szívem a torkomban dobogott.

Jól van, most tedd szépen egyik lábadat a másik után... – csúfolódott az öcsém a fejemben.

Méltóságteljesen kivonultam a barlangból, nyomomban a mélyen zavart Nyurgával.

Csak odakint sóhajtottam fel. Ez egy hajszálon múlt.